

SAILA SUSILUOTO

„Éjország” versciklus

(RÉSZLET)

Az éj szertesztét, a szélben otffelejttt mondatok lebegnek, az ég átfázott koszorúszalagjai. A lány így szól: mintha itt állnál az úton jégtiszta szemeiddel. Általánosságokat mondasz. Nem kérdezel semmit, nem tudok válaszolni az ilyen kérdésekre. A kihűlt égboltnak támasztom fejem, a ragyogás úgy árad szét arcomon, mint a jeges víz.

*

Csónakázom a fekete folyón, mondja a lány, síneken járok, metró kocsik süvítenek át. A sötétség tenyerén állok, áruházak fémkígyó sorai. Kis szobák egymás tetején, undorító szagként ömlik át rajtuk a sírás, a szél ujjai dobognak a padlórésekben. A falakat nem azért építik, hogy védjenek, hanem azért, hogy a magányról beszéljenek, sohasem elég. Így szól: az istenek tollaslabdái vagyunk, vassal terhes rakományok, a repüléshez túl nehezek, úton a találkozás felé, ahol még saját magunkkal sem találkozunk.

Hová is mentél?

*még érzem lélegzeted magamban**még érzem lélegzeted magamban**még érzem lélegzeted magamban*

mintha árnyékot innék, a fény emléke.

*

Hogy teljes legyen, fényét kölcsönöznie kell, és egyszer majd mindent vissza kell adni. Úgy, mintha soha nem érnénk véget. Úgy, mintha elég idő lenne az ilyen adósságokra. Ha kezében karddal tombol, megöli a szembejövőket, az idegent, akinek a földjére lép. A szív meghasad, mikor nem ismeri fel a szomorúságot, de kiét.